

ШЛЯХАМИ НЕХОДЖЕНИМИ

Комсорги обкому ЛКСМУ про перші кроки своєї роботи

І. ДЕВ'ЯТЕРО. Зібралися вони в кабінеті першого секретаря обкому ЛКСМУ. Це — комсорги обкому комсомолу при територіальних виробничих колгоспнорадгоспних управліннях. В присутності секретарів обкому вони обмінюються досвідом. Він, цей досвід, ще не дуже великий. Минув тільки місяць роботи. Зроблено лише перші кроки. Та все це дуже важливо.

Хто з чого почав свою діяльність? Чи в ногу з часом йдемо? Які плани, задуми у кожного? Саме про це йшла розмова.

Віктор ЛУКАШЕВСЬКИЙ (Ульяновка)

— Я ознайомився з роботою Голованівської, а інструктор Леонід Уліч Гайворонської районними комсомольськими організаціями. Знайомство відбулось не по протоколах, звітах, інформаціях. Одразу йшли в первинну організацію колгоспу, радгоспу. Там розібралися з розстановкою комсомольців, разом з активістами аналізували хід виконання комсомольськими соціалістичних зобов'язань, проводили комсомольські збори тощо.

Наведу два приклади.

Чотири дні перебував у комсомольській організації Полонистого відділку Перегонівського цукрокомбінату. Тут була дуже занедбана внутрішнікова робота. Комсомольці більше півроку не збиралися на збори, деякі з них за кілька місяців не сплачували внески, не виконували доручень. Секретар Володимир Свидюк має середню спеціальну освіту, а до важливого доручення ставився з байдужістю.

Розмовляв з комсомольцями на місцях їх роботи. Зібрали збори. На них добре дісталось В. Свидюку і членом бюро. Дехто вносив пропозицію увільнити його від обов'язків секретаря і, навіть, виключити з комсомолу. Та більшість була за те, щоб зажадати від своїх вождів справжніх живих справ. Так і зробили.

На другий день після зборів я допоміг Володимирі скласти план роботи, враховуючи виступи комсомольців, їх пропозиції. Розповів як залучити кожного члена ВЛКСМ до активної участі в житті організації. Вірилося, що справи підуть краще.

Інструктор Леонід Уліч чотири дні працював у комсомольській організації колгоспу імені Ульянова. Разом з активістами також провів помітну роботу. Нині комітет комсомолу на чолі з енергійним секретарем Віктором Мальованим почав працювати по-новому.

Юрій ЦЕЛИХ (Новоукраїнка)

— Почав з навчання комсомольського активу первинної організації. Разом з Новоукраїнським райкомом ЛКСМУ в колгоспі «Україна» провели дводенний семінар членів комітету, секретарів бригадних комсомольських організацій, групкомсоргів. Вже є перші відрядні наслідки. Активісти організували дійове соціалістичне змагання комсомольців на весняній сівбі, пожевався робота клубів, бібліотек. 12 кращих юнаків і дівчат прийняли в члени ВЛКСМ.

Вивчав стиль роботи Рівнянського райкому ЛКСМУ. Не згодний з тим, що працівник райкому комсомолу за день об'їжджає три-чотири колгоспи. Яка ж користь від цього? Скажу прямо — ніякої.

Віктор МУНТЯН (Добровеличківка)

— Наша мета — жива організаторська робота серед молоді. Тому робочий день, як правило, проходить у полі, на фермі. В Новоархангельському райкомі ЛКСМУ ознайомився з розстановкою комсомольців на виробництві. Потім поїхав у первинну організацію колгоспу імені Шевченка. Секретар комітету комсомолу Василь Борицький нічого не робив. Підготували комсомольські збори. Пройшли вони активно, по-діловому. На засіданні комітету обрали нового вожака. Зараз діла у комсомольців артілі пішли набагато краще.

АЛІМ Ярушенко, Іван Синипостіл, Ліда Борбицька, Леонід Ключка, Микола Гайдамака, Петро Загреба висловили свої міркування щодо поліпшення діяльності первинних комсомольських організацій. На конкретних, переконливих прикладах з практики першого місяця роботи вони доводили доцільність перебування комсомольського апарату. У виступі кожного відчутне бажання зробити більше, спрямувати зусилля активістів на перетворення в життя рішень XIV з'їзду ВЛКСМ.

ЧАСТО буває так: поки знаходишся в селі — немов все як слід, а поїхав — все по-старому лишається. В чому ж справа? І знову розмова заходить про добір і навчання групкомсоргів, секретарів бригадних комсомольських організацій, членів комітету. Від них, перш за все, залежить робота в первинних комсомольських організаціях, бо вони найближче до молоді.

Час вимагає і від райкомів ЛКСМУ працювати по-новому. Аж ніяк не можна схвалювати такий стиль роботи секретаря чи інструктора, коли вранці він приїхав у організацію, а ввечері знову повертається в рай-

центр. Комсомольський працівник — це організатор і його організаторську роботу оцінюють по наслідках. Приїхав у первинну організацію — допоможі, точніше, на практиці розв'язання певних завдань навчи активістів, як забезпечити гласність соціалістичного змагання молоді, правильно розставити комсомольців на виробництві, запровадити методи праці наших маяків. Виступи з цікавою лекцією, доповіддю або проведи бесіду.

Такого комсомольського працівника, активіста шануватиме і цінуватиме молодь.

Комсорги обкому комсомолу вважають за необхідне при виробничому управлінні створити раду, до складу якої ввести спеціалістів сільського господарства, молодих передовиків, кращих комсомольських активістів. Рада буде узагальнювати досвід роботи комсомольських маяків, нові форми діяльності первинних комсомольських організацій.

Секретарі обкому ЛКСМУ Олександр Мальований та Олександр Ткаченко поставили конкретні завдання, над здійсненням яких повинні працювати всі комсомольські організації. Головне — широко обговорити з комсомольцями рішення XIV з'їзду ВЛКСМ, не гаючи жодного дня, почати їх виконувати.

Успіх забезпечить, перш за все, висока безсадатність кожної первинної комсомольської організації. Отже, за роботу!

ТАКАВО зовуть Галинкою кременьбудівницю крановщицю Ганну Самсонівну Марчук. Бо завжди вона готова прийняти на підмогу, працювати на своєму країні стільки, скільки треба буде. А роботи у будівельників в ній багато. Оце зараз споруджують вони будинок №1 у п'ятнадцятому кварталі. Понад 700 кубометрів бетону вклала у його фундамент Ганна Марчук.

На знімку: крановщиця Ганна Марчук.
Фото Г. Чобітя.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

МОЛОДОМУ ЧАРУ

ОРГАН КИРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI.
№ 58 (565)

Середа, 9 травня 1962 р.

Ціна 2 коп.

ХОЧ І МАЙОРИТЬ ПРАПОРЕЦЬ...

ДО СТАРОГО і мудрого прислів'я: «Що посієш — те й пожнеш» в наш час неодмінно треба добавляти — «І як посієш...».

Сіють качанисту на колгоспних полях тепер не дідівським способом — під сапку. Трактори вийшли на лани, повели за собою сівалки. Та якими б досконалими й високопродуктивними не були механізми, людина управляє ними, і від неї залежить, перш за все, і якість сівби, зрештою, й доля врожаю. Непоганим буде він на комсомольських гектарах артілі ім. ХХІІ з'їзду КПРС, якщо молодь і далі працюватиме так само наполегливо, як у гарячі дні весняної сівби.

Комсомольська механізована ланка, яку очолює Анатолій Папуша, міцно закріпилася за собою славу передовика, а сам керівник агрегату А. Папуша — червоний винпелк переможця. По заслузі, адже хлопці давно вже закінчили сівбу кукурудзи на своїй 76-гектарній площі, яка обробляється комплексно. Зараз з не меншою старанністю хлопці засівають прифермівську ділянку. Останні гектари закріпленої за ним площі засіває зараз і другий агрегат — Володимира Папуші.

Успіх сівби тут забезпечили й добре підготовлена площа, і техніка, і насіння. Та немаловажну роль відіграла й молодь, яка твердо знає свої рубежі, сповнена рішучості подолати їх. Як Анатолій Папуша, так і його колеги — Олексій Рудицький, Леонід Вараніцький добре пам'ятають не лише про свої власні зобов'язання, а й в цілому про колгоспні комсомольські організації. Вони можуть точно змалювати стан справ в сусідніх бригадах, розповісти про те, які зараз показники у їх суперників по змаганню. Але найкращі — у них. По 28 гектарів за зміну засіває комсомольський агрегат.

Далеко, за десятки кілометрів від цього лану, такий же червоний прапорець майорить на тракторі Анатолія Комара — керівника комсомольської механізованої ланки колгоспу «Україна». Щоправда, денний виробіток агрегату набагато нижчий — 17 гектарів, але тут більше не засіває ніхто.

Ланка ця взяла високе зобов'язання по вирощенню кукурудзи на зерно — по 60 центнерів на площі 100 гектарів, причому без затрат ручної праці. Таку ж ділянку — на силосну масу. Але до сівби на своїй площі комсомольські агрегати до 7 травня ще не приступили. Сіють на інших.

— А хтозна, яка кукурудза буде тут: чи на зерно, чи на силос, — заявляє тракторист Микола Яременко.

— На силос, — уточнює секретар комсомольської організації колгоспу Василь Носач.

Посіяти хлопці намагаються швидко. Василь Білоніг з Володимиром Удодом культивують площу, а слідом йде посівний агрегат Миколи Яременка. А як він працює? На це могли б відповісти комсомольські контролери, якби такі існували. Але механізатори, як видно, й не чули про них. В їх розумінні контролери — це бригадир, агроном, голова правління чи будь-хто інший з колгоспного керівництва.

Роль комсомольського контролера бере на себе Василь Носач, який стверджує, що саме він і закріплений за цим агрегатом.

Відшукуємо контрольні гнізда — перевіряємо. Квадрати правильні, глибина висіву задовільна. Але ж у кожному гнізді лише по одному зернятку.

— Не біда. Гірше, коли по 3-4 — примусять тоді мене сапою врубувати, — пробує жартувати сівальник Володимир Шаповалов.

— А коли не зійде ота зернина або знищить її дротянки?

— Ну, тоді... Тоді підсаджувати доведеться — заклопотано говорять Володимир.

А ось новий огріх — мілкий, всього на 5 сантиметрів висів зерна... І знову ж заспокоєння: — Нічого, ґрунт вологий.

Комсомольські ділянки, які мусять стати найвирожайнішими, вже зараз повинні виділятися з загальної площі. Біля кожної мусить бути спеціальний щит з написом. Але жодного такого не виготовили комсомольці з артілі «Україна».

Про не зовсім продуману підготовку до сівби на комсомольських гектарах говорить і те, що одна з ланок молодих кукурудзіводів досі не має ланкового: ніяк не зупинить комітет комсомолу на комусь свій вибір.

Комсомольських контролерів, щитів на ділянках не видно і в інших колгоспах району. Не всюди встигли побувати у дні сівби працівники райкому комсомолу та активісти. Все це разом взяте наводить на думку: чи не з'явилося у добровеличківців передчасне і небезпечне самозаспокоєння?

Т. БОДНАР,
спецкор «Молодого комунара».

ЩЕ жодного року в дорожниській артілі імені Леніна не сіяли стільки кукурудзи, як цієї весни. «Королеву полі» вирощуватимуть тут на 1300 гектарах, причому, за гіталовським методом — без затрат ручної праці. Передовий агрегат комсомольця Олександра Ковальчука висунув девіз: «Сіяти з переважанням змінного завдання, і тільки на «відмінно!» Цей заклик гаряче підтримали і закріплюють ділом комсомольці механізатори Борис Зозуля, Микола Громиш, Василь Мірошинченко, Михайло Настасівський та інші. Вони засіяли вже близько 500 гектарів кукурудзи.

І. КОТОВСЬКИЙ,
Вільшанський район.

КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНА тракторна бригада на чолі з Миколою Хворостовським вирощує найвищий врожай у колгоспі ім. Куйбішева. Головну увагу приділяють зараз механізатори виробництву зерна кукурудзи. На 595 гектарах будуть вони вирощувати цього року «королеву полі». А для того, щоб на кожному гектарі зібрати по 65 центнерів зерна, комсомольці прагнуть посіяти якісно і в стилі строки. Сівалки добре відрегульовані відповідно до фракцій насіння, в кожне гніздо попадає не більше двох зернин.

Г. БУБЛИК,
Новоархангельський район.

АСПІВУВАЧАМИ на сівбі кукурудзи у радгоспі ім. Куйбішева є комсомольці. Наприклад, агрегат Віктора Чорнієнка за зміну засіває по 20-22 гектари.

Комсомольці-механізатори зобов'язалися наполовину скоротити строки сівби.

М. КОВТУН,
Бобринський район.

8 ТИСЯЧ гектарів кукурудзи вирощуватиме молодь Олександрійського району в цьому році. Вступили у боротьбу за врожай комсомольсько-молодіжні агрегати.

В колгоспі імені Щорса дві комсомольсько-молодіжні ланки на площі 350 гектарів вирощуватимуть кукурудзу без затрат ручної праці. Агрегат Анатолія Лисака з сівачем Михайлом Білком сповна використовують техніку — денний виробіток становить 17 гектарів. Такого успіху ще не добивався жоден з шести агрегатів колгоспу.

М. ШКУРАТ,
секретар райкому ЛКСМУ.
Олександрійський район.

ЩОДЕННО—26 ГЕКТАРІВ

УЛЬЯНОВКА. (По телефону). Комсомолець механізатор Жан Домський з колгоспу імені Карла Маркса зобов'язався цього року виростити по 56 центнерів кукурудзи в зерні на жонному з 215 гектарів. Зараз він веде сівбу «королєви полі» швидкими темпами — за світловий день при нормі 14 гектарів засіває 21-22 гектари, а всього вже вловар понад 150 гектарів.

Наполегливу боротьбу Жана Домського за майбутній врожай правління ар-

тілі відзначило грошовою премією, а бібліотекар Марія Маєвська випустила спеціальну листівку, яка закликає наслідувати передового механізатора.

Досвід Жана Домського підхопили комсомольці механізатори Анатолій Злиденко і Федір Слободянюк, а також Дмитро Кучмії з колгоспу «Україна» та інші. Д. Кучмії щодня засіває 24-26 гектарів.

Л. УЛІЧ,
наш позаштатний кореспондент.

Комсомольські гектари повинні бути найвирожайнішими. В найближчі дні завершимо сівбу кукурудзи!

Сьогодні — свято Перемоги

«... Мені було 17 років, коли я закінчила в 1942 році середню школу і пішла добровільно на фронт. Я щаслива, що знала всі негоди тих років, бачила людей, справжніх героїв у бою, в оточенні, коли перевіряється все, на що здатна людина. Я бачила, як люди рятували один одного, закривали грудьми товарища від кулі, осколків, від снарядів і бомб, коли люди боролись за життя людини, коли ділились останнім шматком хліба чи сухаря.

Мені хочеться згадувати і згадувати ті радісні зустрічі, коли нам, бійцям, жителі звільнених сіл і міст дарували квіти, приносили яблука, молоко. Ціле відро принесла літня жінка в одному з сіл Кіровоградської області, а у самій господарки в цей час палала хата, підпалена фашистами, які відступали. Наскільки я вдячна цій чудовій жінці, зрозуміє лише той, хто йшов з бою, місяцями жив у землянках, спав на снігу.

Чудові наші люди! Треба любити їх! І заради них боротися за мир, захищати мир. І в цьому щастя! Ці слова належать вчительці А. Куїмовій з м. Шахунь Горьковської області. Написала вона їх в листі до редакції газети «Комсомольская правда». Це була її відповідь на питання нашої ровесниці Каті Мальцевої «Що таке щастя?»

Редакцію «Молодого комунара» зацікавило, хто ж ця жінка з Кіровоградщини, про яку пише А. Куїмова. Де зараз вона, ця шпра, відважна селянка, що робить? Ми звернулись до А. Куїмової з проханням розповісти, що їй відомо про цю жінку. Незабаром з Шахунь прийшов лист. Нижче публікуємо його:

«Я не можу назвати ні прізвища, ні імені тієї жінки, про яку запитує редакція. Таких зустрічей теплих, сердечних було дуже багато. І, звичайно, в пам'яті не збереглися всі люди, яких довелося зустрічати, з якими ми ділили радість наших успіхів і гіркоту невдач.

Тим більше, що під час таких зустрічей ми не завжди поспішали дізнатись прізвища й імена людей. В них є щось значно більше, величніше, ніж звичайне знайомство. Під час таких зустрічей люди зиряли биття своїх сердець, пульс життя свого. І головне було в тому, що бачив чудових людей, патріотів, які всім єством прагнули допомогти війнам скоріше розбити ворога. Такі люди, люди тилу, теж кували перемогу.

Я хочу кілька слів сказати про нашу частину, яка разом з іншими визволяла Кіровоградщину. Це була 19

стрілецька Червонопрапорна дивізія, 90-й артилерійський полк. В частину я прибула в липні 1942 року. Тоді вона знаходилась під Москвою. В серпні почалися наступальні бої, в яких ми брали участь.

В лютому 1943 року нашу армію перекинули на південно-західний фронт. В Харкові зустрічали 8 березня 1943 року. 9—10 березня почалося оточення. Виходячи з оточення, ми втратили свого любимого командира полку гвардії підполковника Шелеста. Це була чудова людина і прекрасний командир. У полку всі його дуже любили, і кожен готовий був закрити його своїми грудьми, як любимого батька. Потім командував полком Солод (дуже короткий час), і аж до перемоги — Михайло Семенович Ігнат'єв, колишній учитель.

Під командуванням Ігнат'єва полк йшов з боями в такому напрямку: Харківський тракторний завод — Красноград — Знамянка — Кіровоград — Умань — Балта — Тирасполь. Далі маршруту я не знаю, бо в травні 1944 року на Дністрі була поранена і демобілізована.

У мене немає під рукою карти Кіровоградської області. Вона нагадала б мені назви сіл і міст, які довелося брати нашої частині. Пам'ятаю: там були жорстокі бої, деякі села переходили з рук в руки по кілька разів. Зпам'яталось село Верблюжка. Чи вашої це області?

Не забути тієї гостинності, з якою зустрічали своїх визволителів жителі вашої області. Хоч населення і не так багато було тоді в селах: юнаків і дівчат фашисти вивезли в Німеччину, багато переховувались у партизанських лісах. На Кіровоградщині я лежала в госпіталі. Пам'ятаю, як в день Радянської Армії і на 8 березня 1944 року нам, пораненим, приносили жінки подарунки. Які то були подарунки! Хороші, ласкаві жінки-матері. Я не знаю їх імен, але в серці вони залишились навчимо. Хороші, чудові ваші кіровоградці, сердечні, чуйні.

Можливо, вам пощастить дізнатись про ваших чудових земляків від інших товаришів, яких можуть знайти читачі газети і прізвища яких я пам'ятаю. Ось вони: вже згаданий Михайло Семенович Ігнат'єв, командир полку Костя Таленков, Борис Пир'єв, капітан Кукушкін, Черемісин, Пивоваров, фельдшер Боровков, лікар Обухов.

Я не знаю імен і прізвищ людей, які в тяжкій році війни подавали нам шпирю руку допомоги. Але вони — в моєму серці. Щире спасибі вам, кіровоградці!

А. КУІМОВА.

м. Шахунья
Горьковської області.

Цього не забути

НЕЩОДАВНО мені довелося зробити екскурсію у колишній фашистський табір смерті Заксенхаузен. Все, що я побачив, що почув від німецького комуніста Станіка та інших колишніх в'язнів концтабору, приголомшило мене.

Табір смерті Заксенхаузен створений в 1936 році. Спочатку в ньому розмістили 2.000 політичних в'язнів, головним чином німецьких комуністів. В 1938 році тут вже знаходилось 14 тисяч, а в 1939 — 28 тисяч чоловік. В тісних бараках, в нелюдських умовах утримувались не тільки дорослі, а й діти. В 1941 році в Заксенхаузен доставили перші партії радянських полонених. Вони вмирили від катувань і виснаження. Та гітлерівцям це здавалось замало. Вони створили ще більш страшні умови. У бараки, де колись розміщалося по 240 в'язнів, почали заганяти по 700, а згодом і по дві тисячі чоловік. Голод, холод, тиф несли в'язням повільну і болісну смерть. Тисячі людей були знищені фізично. Есесівці, що охороняли табір, використовували полонених, як живі мішені. Чотири печі крематорію не встигали поглинати трупи вбитих. Тоді був споруджений новий крематорій.

Вірна смерть чекала на тих, хто потрапляв в Заксенхаузен. Втекти звідти практично було неможливо. Восени 1941 року фашисти знищили 18 тисяч радянських військовополонених. Особливо відзначались своєю жорстокістю «шефи» табору Кайделі і Лоранц, наглядач з кличкою «залізний Густав», лікар Бамкеттер. Це вони та подібні до них знімали шкіру з живих людей для абажурів, впривали зуби, а з людських кісток робили муклу для добива. Це їх думка працювала над тим, щоб механізувати процес знищення людей. Гордістю катів з Заксенхаузена була газо-

ва камера. В неї начебто під виглядом миття в лазні заганяли десятки приречених на смерть, а потім випускали пари синильної кислоти. Кілька хвилин після цього приміщення провітрювалось і знову наповнювалось людьми. Навіть розстріли гітлерівські головорізи проводили з негідним цинізмом. Людину примушували ставати для вимірювання росту до стіни, а в цей момент есесівці через спеціальний отвір стріляв в голову жертви.

Щоб приховати сліди своїх злочинів, фашистські кати за наказом Гітлера і Гімmlера мали намір зрівнати табір разом з в'язнями, але злякались, що тим самим знищать і есесівські корпуси.

Тоді прийняли рішення втопити нещасних в Балтійському морі. Це був страшний перехід. Всі 280 кілометрів шляху від табору до моря були встелені трупами. А тих, хто дійшов, заганяли на баржі. В морі баржі підривалися.

В Заксенхаузені томився невідомий поет, вірші якого були знайдені в одній з стін табору. Їх ніколи не можна забувати.

...Открой страницу в сердце
изболевшем
И сразу вспомнишь
горькую аппель:
Стоишь в строю,
дрожащий, посиневший.

Вірна смерть чекала на тих, хто потрапляв в Заксенхаузен. Втекти звідти практично було неможливо. Восени 1941 року фашисти знищили 18 тисяч радянських військовополонених. Особливо відзначались своєю жорстокістю «шефи» табору Кайделі і Лоранц, наглядач з кличкою «залізний Густав», лікар Бамкеттер. Це вони та подібні до них знімали шкіру з живих людей для абажурів, впривали зуби, а з людських кісток робили муклу для добива. Це їх думка працювала над тим, щоб механізувати процес знищення людей. Гордістю катів з Заксенхаузена була газо-

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
9 травня 1962 р., 2 стор.

Йшли з навчання солдати

Ідуть селом весняним
Солдати з навчання,
Вітрець спішить з поляни —
Колону доганя.
Ганнуса — цвіт незірваний —
Дорогу перейшла,
Та ще й бровою рівною,
Як лезом, повела.
І хоч солдати стомлені,
Тут кожен підтягнувся:
Згадали хлопці, спомняли,
Своїх... своїх Ганнуса.

... Не сплять, не сплять солдати,
Хоч вже давно відбій,
В полон всю роту взято
І спогадів, і мрій.
А ви, русяві кісоньки!
Не треба, не турніть.
Повернуться, ще й з піснюю.
Ви тільки вірно ждїть.

Віктор ПОГРІБНИЙ.

В перші дні Великої Вітчизняної війни в бою за Батьківщину смертю хоробрих загинув прикордонник лейтенант Лопатін. На заставі, яку носить ім'я Героя Радянського Союзу О. В. Лопатіна, тепер несе вахту його син Вячеслав. На знімку: лейтенант Вячеслав Олексійович Лопатін розмовляє з рядовим Євгеном Філашником. Фото А. Свиріденка.

В лазареті

Я, как цепью, к постели
прикован.
Изучаю лежу, забитован.
Два врача и сестра надо
мною
Наготове стоят с камфором.
Все мертво, как
в самцовой полуде...
Слышен голос:
— Он жить еще будет!
Вмиг сползла с тусклых
глаз наутина.

«Медсестра... Антонина...
Словно чудо свершилось,
...
Я ожил... Я живу,
и бессмертен...
Потому, что для жизни
основой
Послужило мне девичье
слово.
...
Николай ГАЛИЧЕНКО.

МІСЯЧНИК КНИГИ.

ОНАД три тижні тому в області почався місячник книги, присвячений 50-річчю газети «Правда» і 40-річчю піонерської організації імені Леніна.

Як же проходить місячник? Про це досить красномовно говорять хоч би який факт: із 193 первинних комсомольських організацій Кіровограда з початку місячника для розповсюдження взяли літературу в магазинах міста тільки 12 організацій, серед них три шкільних. А грошей за продану літературу надійшло аж... 25 карбованців від первинних організацій швейної фабрики і облікарні.

В чому ж справа? А в тому, що досі ні міськком ЛКСМУ, ні комітети первинних організацій ніякої роботи в цьому напрямі не проводили. Чим можна, скажімо, пояснити, що на агрегатному заводі (секретар комітету ЛКСМУ Ю. Кваша), де є народний кіоск і де була ціла група розповсюджувачів в цехах і відділах, зараз повне затишшя? Якщо в минулому році заводські комсомольці реалізували літератури на суму 4000 карбованців, то за чотири місяці цього року — тільки на 330 карбованців. Комітет комсомолу, цехові комсомольські бюро пустили всю справу на самоплав. Існує, мовляв, на заводі кіоск, — ну й добре! Принагідно й козирнути можна, що кіоск є. А як справи в цехах, — це нікого не цікавить.

Таке ж становище і в комсомольських організаціях швейної фабрики (секретар комітету Т. Сторожук), памішної (секретар комітету О. Гуцалюк), заводу «Дінамік» (секретар комітету С. Титаренко), та в інших організаціях. На заводі «Сільгоспдеталь» (секретар Л. Фенюк) взагалі ніхто не займається продажем книг, а розповсюджувачів там немає і в помині.

Серйозний докір за погану пропаганду книги слід закинути комітетові ЛКСМУ заводу «Червона зірка» (секретар комітету М. Малета). Вже на протязі довгого часу на підприємстві ніхто не може розв'язати питання про будівництво приміщення народного книжкового магазину. Другий рік керівники заводу частують людей обіцянками, що мага-

ЯК ВІН ПРОХОДИТЬ?

зин буде, але його все нема й нема. Невже двоцифровий загін комсомолів заводу не може в перробочий час обладнати приміщення? Та й матеріали необхідні при бажанні зуміли б знайти. Це по-перше.

По-друге, в умовах заводу книги можна продавати безпосередньо в цехах. Але цього не робиться. Завком ЛКСМУ відмахується, а бюро цехових комсомольських організацій взагалі вважають це зайвим клопотом.

А що ж скажуть міськкомівці? Чи визначили вони своє місце у розповсюдженні літератури? Секретар міськкому ЛКСМУ Надія Івахненко може сказати, що вони книгами займалися. Є, мовляв, комісія спеціальна при міськомі. Нещодавно збирались навіть, обговорювали питання про початок місячника.

Так, збирались. За пірвою існування комісія «засідала» двічі. Причому, не в повному складі (принаймні по 5—7 чоловік). А де ж секретарі комсомольських організацій, члени комітетів? Чому міськом ЛКСМУ ні разу не зібрав їх і не довів до відома кожного умови місячника, завдання для кожної первинної організації зокрема.

На протязі довгого часу на заводі міському жодного разу не заходила мова про роботу комсомольських організацій по розповсюдженню літератури хоча б у таких великих організаціях, як завод «Червона зірка», «Сільгоспдеталь», памішна, швейна, азутівська фабрики, педінститут? В школах і учбових закладах останнім часом теж панував спокій в реалізації книги.

Працівників міському не стурбував і той факт, що в минулому році комсомольська організація не довмкнула зобов'язання по розповсюдженню літератури. Не турбуються вони про поліпшення справ і зараз. В 1962 році комсомольцям Кіровограда потрібно розповсюдити книжок на 15000 карбованців. І щоб в кінці року не червоніти, треба зараз взятися за дію з початку відповідальності, надолужити прогаєне.

В. КОРАБЛЬОВ.

Буятимуть сад і виноградник

Для учнів сьомого класу Піщанообрідської середньої школи робітничої молоді зараз особливо гаряча пора. Наближаються скамені, а в колосі і в дема — у повному розпалі весняні роботи. І всюди треба встигнути.

На початку квітня учні вирішили посадити на подвір'ї школи різні фруктові дерева. А в дні роботи XIV з'їзду ВЛКСМ вони з радістю підбили перші підсумки своєї роботи.

Іван Гончаренко, Борис Шаманов та Василь Зідрашко посадили по 10 — 15 фруктових дерев. Ще більше встигла Василь Бензар та Григорій Ус-

Вони посадили по 20 — 30 яблук, абрикосів, аймень, а Микола Залізняк ський та Іван Гончаренко, крім фруктових дерев — 10 чубуків винограду.

В. ВАРЕНЬСЬ,
вчитель.

с. Піщаний Брід
Новоукраїнського району.

НІЧ НАКРИЛА наше місто куполом зоряного неба, немов чудернацьким золотистим шатром. Тихо, Морозіано. Перед світанком насунали руді хмари. Пішов сніг. Подув сердитий вітер і став горнути білу ковдру, пересипаючи наментами вулиці. Такий-то вже невгамовний в нинішньому році березень. Немов жартує...

О шостій ранку вирушили автобусом до Кіровограда. Метелиця не вдухає, силе білим снігом, крутить, завиває.

— Дорога стелиться, — кинув хтось жартома.

Ми з товаришем зайшли в автобус, коли майже не було вільних місць.

— Сідайте, — швидко підвелася чорнява вродлива дівчина. — Я постою.

То було таке невмишлене, шире і сердечне «сідайте», що довелось скоритись, щоб, бува, не образити дівчину. Про це говорили її два вогники, які пильно дивилися на нас з-під чорних ніжних брів.

Дівчина не тому вступає місце старшому, що так годиться, що так зобов'язують неписані закони моралі, ні. Вона завжди така. Душею і серцем чиста, шира і добра до людей.

Розрізаючи пучком світла фар білосніжну пелену хурдєлиці, автобус рвонує з місця. Важко надривається мотор. Живим струмочком перекочуються між людьми жарти, сміх. А згодом полинула пісня. І заспівує її все та ж чорнява дівчина. Хто ж вона? Свинарка з колгоспу «Прогрес». Ось уже три роки доглядає тварин.

Прийшла на ферму невеличким п'ятнадцятирічним дівчач. А працює як! Замилується! Метка, кмітлива, мов ластівка, пурхає сюди-туди. І завжди щечече, співає. — Наша щибетуха, — так говорять про Марійку старші свинарки.

І люблять її за веселу вдачу, шанують за ширу працю. Куди поспішає Марійка, туди й пісня слідом лине. Сівуня, та й до діла беручка. Доглядає 240 свиней. Дала слово виробити в нинішньому році понад 1300 пудів свинини. А пообіцяла — свого досягне. Така вона, Марійка.

СВИНАРКА, а йде на обласну конференцію працівників культури. Чому ж це? Вона — делегатка. На районній конференції обрали. Заслужила такої шан.

Дівчина скрізь встигає. Закінчить поратись біля санич і поспішає до клубу. Вона в хорі перша заспівувачка. А в драматичному колективі — права рука у самодіяльного режисера. Староста гуртка. Сама ніколи не запізнюється на репетицію і всіх артистів встигає зібрати.

Недавно любители сцени поставили в сільському клубі комедію «Фараони». Як же хороше виконували ролі! А найкраще — Марійка. Односельчани ширим сміхом і дружними оплесками нагороджували виконавців. Заслужено оцінили виставу і в районному відділі культури, порадили виступити в сусідніх селах. А це чи не найкраща оцінка?

Драмгуртківці готуються до вїзду по району. Тур-же незвичайна. Треба все передбачити.

... Темна ніч. Розгузла дорога. Дівчині трохи боязко одні ходити аж на інший кінець села, та ще й через греблю. Та про це нікому не скаже. Вона ж комсомолка. А комсомольці нічого не бояться. Марійка вихором мчить на вогник до клубу. Там її чекають.

Знаходить час і бібліотеку відвідати. Любить хороших книжки. Та не тільки сама читає, а й своїх ровесників залучає до бібліотеки. Аж Марійка — громадський бібліотекар.

І в комсомольській організації виконує почесне доручення — працює заступником секретаря, збирає членські внески.

— І коли вона тільки встигає все зробити! — дивуються подруги. — Десь до півночі в клубі чи в бібліотеці, та й на роботу ніколи не заспить. Раніше від інших пореється біля тварин.

А вдома і матері допоможе, і сестричку чотирикласницю пригляне, перевірить, як та виконує домашні завдання.

Дні летять, — скаржиться Марійка, — не встигаю лічити їх. І над собою ж треба працювати.

Так, треба. Вона відвідує гурток комсомольської політосвіти. Та цього не досить. Марійка закінчила семіфіку. А для будівника комунізму цього занадто мало. Дівчина це добре розуміє. Ото й знаходить вільну годину для навчання. Йй допомагає менший брат, який ходить у восьмий клас. Вечорами дещо показує сестричці. А вона кмітлива. Швидко опановує основами наук. Так і продовжує освіту.

— Восьмий самостійно закінчу, хоч і важко, — говорить дівчина. — А на осіп обов'язково дев'ятий клас вечірньої школи організуємо. Домовились про це з дівчатами та хлопцями. Нас дев'ятеро вже виявили бажання вчитись. А гуртом й інших переконаємо. Ось побачите.

Так вирішили. Так буде, бо Марійка взялася гаряче.

ДОРОГУ занесло снігом. Часто буксує автобус. Як на те, ще й шофер проворонив ген за Малою Вискою. Треба було їхати бруківкою, там менші перемети, а він повернув на ґрунтовий шлях. От і загрузли в снігу. Всі висипали з машини. Не сидіти ж в степу. Треба якось вибратись.

Взялися розчищати шлях. Поруч з іншими і Марій-

Нарис

ка трудилася. Вона, мов бджілка, хоч і невеличка, зате завзята. Ще й інших підбадьорює.

Довго востузилася, поки вибралася на дорогу. Та все ж до Кіровограда прибули вчасно.

На конференції працівників культури нашу Марійку обрали до президії. Сидить вона у другому ряду і привітно посміхається. Ажде вперше у великому місті, вперше в пишному залі філармонії. Все її чарує. А думки снують, мов птахи яснокрилі.

Як хочеться дівчині, щоб і в Турії спорудили ось такий просторий Палац, щоб у ньому світилися сотні електричних вогнів.

Так і буде, Марійко. Обов'язково виросте у твоєму селі Палац культури.

Головуючий на конференції надає слово Марійці. Так і сказав: «Слово надається свинарці колгоспу «Прогрес» Марії Дуденко».

А Марійка... Молодець! Сміливо вийшла до трибуни, привітним поглядом кивнула всім і стала розповідати, що туріївські свинарки і доярки виробили найбільше свинини та молока, а на ланах вирощено найвищий урожай кукурудзи, пшениці, буряків.

— Та не думайте, що наші дівчата дбають лише про достаток продуктів. Мої подруги живуть і хорошими піснями про наше щасливе життя, і музику люблять, п'єси ставлять...

І Марійка шире розповіла про те, як комсомольці артилі борються за піднесення культури на селі, які хороші вечори влаштовують у клубі, комсомольські весілля, вечори вшанування ветеранів праці. До культури всі люди линуть.

— Навіть старенькі дідуся та бабусі від церкви відцуралася, закрили її на замок, а самі пішли до клубу, в кіно, в бібліотеку, — такими словами закінчила свою промову свинарка.

Як гаряче аплодували всі присутні нашій Марійці! Щире слово сказала вона, від самого серця.

Отакі у нас дівчата в Турії!

Новоміргородський район.

ОВОЛОДІВАЮТЬ пропагандистською майстерністю

УЦЬОМУ році з числа найбільш підготовлених учнів у Кіровоградському методичній створена група по підготовці пропагандистів і агітаторів. Слухачі курсів прослухали цілком лекції по матеріалах ХХІІ з'їзду КПРС та з методики пропагандистської роботи.

Цікаво пройшло практичне заняття, яке було присвячене засвоєнню лекції «Як підготувати і провести бесіду». До нього слухачі самостійно готували бесіди з визначеними для кожного

темами. З цікавими розповідями виступили Ганна Малина, Ольга Назаренко, Володимир Малишко.

Та найбільш цікавим був виступ Тамари Кротової. Її бесіда «Якою повинна бути людина комуністичного суспільства» була добре продумана, цілеспрямована, насичена багатьма місцевими фактами. З такою бесідою сміливо можна виступати серед молоді.

Є. ДОНЦОВА,
консультант-методист
Будинку політосвіти.

ПОВЧАЛЬНІ УРОКИ ПЕДАГОГІЧНОЇ ПРАКТИКИ

НА початку нинішнього навчального року п'ятикурсники філологічного факультету Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна вийшли на практику. Нам належало викладати в школах іноземну мову. Мета... Власне, мета у будь-якій практиці завжди однакова: набути навиків самостійної роботи. А от термін на цей раз був незвичайним. Якщо в попередні роки п'ятикурсники залишали стіни вузу тільки на два місяці, то нині строк збільшився вдвоє. До того ж наші попередники проходили практику тільки в школах Кіровоградщини, а ми — у Черкаській, Київській, Чернігівській, Одеській та інших областях. Але найцікавішою особливістю у тому, що торік за спиною кожного практиканта стояли місцевий вчитель і методист інституту. Тепер же студенти самостійно працювали протягом першого півріччя. Так що і об'єм, а разом з тим і труднощі роботи, значно зросли.

Варто проаналізувати успіхи і невдачі минулої практики. Це тим більше необхідно, що в наступному навчальному році така ж «долля», тільки вже протягом року, чекає наших наступників, які зараз вчаться на третьому курсі.

«Ось ваша школа. В ній викладати-меже англійську у німецьку мови. Безумовно, це треба робити кваліфіковано, а не абияк», такі останні напутні слова методиста. Сам планувати, проводити уроки, турбуєшся, щоб укластися в програму, дбай про успішність та відвідування. Завдання не з легких. Як же справилися з ним п'ятикурсники? Коли проаналізувати характеристики, видані практикантам дирекціями та педагогами шкіл, то висновок напрашується один: більшість студентів успішно провела практику. Серед них Микола Безкоровайний, Надія Хоменко, Діна Сілецька, Ольга Лукіна та багато інших.

Але й труднощі, безсумнівно, були. Ділячись враженнями, Станіслав Янчук говорив на конференції, яка підбила підсумки педагогічної практики:

— У класі тридцять учнів. Тридцять різних характерів, і до кожного потрібний особливий підхід, інакше не буде дисципліни, бракуватиме міцних знань.

До речі, про дисципліну. Це найбільш уразливе місце в роботі багатьох. Причини? Недостатне знання вікових особливостей дітей, незадовільне володіння індивідуальним підходом. Ось чому в перші дні дехто ставав безпорадним посеред шумливого класу. Звичайно, досвід набувається роками, але до нього треба й знання, уміння.

Студенти Ганна Левченко, Анатолій

Кайдаш та Валентина Литвинова слушно зауважили на конференції, що вчитель — не тільки викладач, а й вихователь. Особливо в школі-інтернаті. До того ж він повинен вміти виготовляти наочні приладдя, яких ще в багатьох школах бракує, малювати, співати, знати танці. В житті йому доведеться і гуртком художньої самодіяльності, мовким чи літературним гуртками керувати. А то й спортивною секцією. А відповідних навичок у нас не вистачає. Досвід показує, що з тими вчителями, які багато вміють і знають, діти швидко знаходять спільну мову, ставляться до них з повагою і щирою любов'ю.

Багато наших студентів вело громадську роботу: читали лекції для населення, проводили тематичні вечори, влаштовували концерти художньої самодіяльності. А звідси кожний робив для себе висновок: треба активніше включатися в діяльність гуртків, які створені у вузі. Навики завжди знадобляться.

Під час практики зіткнулися ми й з таким питанням, як викладання іноземних мов у початкових класах та вивчення різноманітних ігор на німецькій і англійській мовах. Дійсно, як бути, коли ми не знаємо методик і не набуваємо досвіду в цій справі? Ажде відвідання студентами англійської підгрупи кількох уроків у початкових класах це погоди не робить. Саме на це в першу чергу повинні зважити кафедри педагогіки та іноземної мови (завідувачі тт. Назаров і Живицький). Заходи треба вживати негайно, щоб всебічно підготувати майбутніх педагогів для роботи в школі.

Самостійність практикантів — справа непогана. Але бажано, щоб, принаймні, на перших порах допомога методистів була відчутнішою. Фактично ж вона виглядала так: викладачі відвідали уроки лише кількох з п'ятдесяти. Наступного року цю прогалину обов'язково треба виправити.

Під час практики кожен з нас відчув свої сильні і слабкі сторони, зробив відповідні висновки. Виходячи з власного досвіду і спостережень, студенти Н. Хоменко, М. Турта та інші написали курсові роботи з методики іноземної мови, ці курсові стануть у пригоді студентам молодших курсів.

Час, що залишився до закінчення інституту, треба використати так, щоб прийти в школу у всеозброєнні, стати справжнім духовним наставником молоді.

Л. НАРОДОВИЙ,
В. ЖУРАВСЬКИЙ,
студенти п'ятого курсу Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна.

МУЗИКА полюбила Олександра Кондратенка ще з дитячих років. Велику любов до мистецтва прищепив йому учитель співа середньої школи № 4 м. Знаменки Микола Ратушний. В 1955 році Олександр закінчив курси багнетів. Працював учителем співа, а з 1962 року інструктором-методистом пісенної гімнастики у загальному депю.

Олександр — член літературної групи при редакції газети «Пролетар перемоги». Він пише вірші і музику до них. В пісні «Колгоспна трудова» самодіяльний композитор славить героїв праці Кіровоградщини О. В. Гіталова, Ф. Я. Косіничука. Залізничники міста схвально прийняли пісню «Знамяська залізнична» на слова місцевого поета Георгія Шевченка.

Біля 30 пісень написав молодий самодіяльний композитор. Зараз він працює над новим твором «Земля — Космос — Земля».

На знімку: Олександр Кондратенко.

Фото В. КОВПАКА.

ДОСТОЙНЕ ПОПОВНЕННЯ

Партійна організація артилі «Радянська Україна» прийняла нове поповнення. Це комсомольці-трактористи Володимир Шевченко і Володимир Горбенко, доярка Катерина Гармаш та Іван Гармаш.

Молодого комуніста Івана Гармаша рекомендовано на посаду бригадира комплексної бригади.

Г. ФІЛАТОВ,
наш позаштатний кореспондент.
Колгосп «Радянська Україна» Новопраського району.

«ТФ 47-84» — «УЧБОВИЙ»

Номер цього автомобіля відомий у всьому районі. За його кермом навчається практичний їзді десяти майбутніх водіїв. Мине багато часу і молоді шофери поведуть машини у рейс.

Курси шоферів організовані при Вільшанській автобусно-транспортній конторі. Виділено підготовлених викладачів, водіїв-інструкторів. Це — зокрема А. І. Рален. Він навчає курсантів не лише вілітально упорядити машину, але й раяляти машинною, але й уважно, дбайливо ставитися до техніки. Хороші оцінки мають Віктор Чорний, Віктор Зарбєльний, Людвіг Чорний та інші.

П. МАШУНЯК,
с. Вільшанка.

ВОНИ БУДУТЬ МЕХАНІЗАТОРАМИ

На подвір'ї Озерської середньої школи часто збираються учні старших класів. Вони вночають самехідний комбайн «С-4М». Власне почувають себе за штурвалом степового корабля Амикола Спільник, Віктор Гарасько, Іван Крачєсько та інші. Механізатор т. Діленко навчає своїх вихованців не лише керувати машиною, але й ремонтувати її.

дати їм якусь стару машину, за яку на загальні вийшли здала певну кількість металевого лому. І ось комбайн у школі. Майбутні механізатори виготовили в своїй майстерні запасні частини, відремонтували вузли. Тепер учні наполегливо оволодівають професією механізатора, готуються стати майстрами комбайнового збирання.

М. КОВАЛЕНКО,
с. Озера
Новогеоргіївського району.

МОЛОДИМ ДІВЧАТИ В КОСМОСІ

2. Їх чекають зірки

КОСМОНАВТИ готові. Але навчання, вперте, напружене, триває. Мій співрозмовник Євгеній Анатолійович говорить, що програма складається, зокрема, з медично-біологічних випробувань, теоретичних занять, вироблення спеціальних навиків (знання обладнання кабіни корабля, вміння користуватися цим обладнанням і т. д.), льотно-парашутної підготовки, занять за програмою Військово-інженерної академії.

Із записок Ю. О. Гагаріна і Г. С. Титова відомо, як вони тренувались, вчилися. Разом з ними вивчали основи ракетної і космічної техніки, конструкцію корабля, астрономію, геофізику, космічну медицину і решта космонавтів. Скільки годин віддано тренуванням на літаках в умовах невагомості, центрифугі, вібростенді, в макеті кабіни космічного корабля, сурдокамері, де людина проводить у самоті не години, а дні! Сурдокамера ізолює людину від зовнішнього світу. Тиша, постійне спостереження телекамери, зміна тиску, яскраві несподівані спалахи, інші фактори створюють умови, наближені до космічної мандрівки. Ось де перевіряються самопочуття, психологічний стан, моральне загартування космонавта.

Космонавт-комсомолец Валерій першим прийшов подібне випробування. Євгеній Анатолійович говорить, що він взяв з собою в сурдокамеру не тільки книги, а й невеликий чемодан з різними інструментами. Валерій з захопленням майстрував саморобки, малював, креслив, а коли вийшло із ладу одне з пристосувань, самостійно усунув несправність. Були у космонавта, звичайно, справи і посерйозніші. Він передавав з допомогою телеграфного ключа дані про температуру повітря, вологість, тиск, доповідав про самопочуття і т. д.

Слід відзначити, що Валерій дуже добре переніс тривалу самотність. Вона ніскільки не позначилась на його життєрадісності, бадьорості. Невелика, але дуже важлива деталь — космонавт сам виявив бажання першим зазнати цих випробувань.

Гагарін, перебуваючи в сурдокамері, діяв точно за запропонованою йому програмою — вдень спав, а

вночі працював. Титов, як ми знаємо, з захопленням читав вірші Пушкіна. Тепер з'ясовується ще така деталь — Герман майстерно готував собі обід, користуючись залишеними йому консервами.

Євгеній Анатолійович, звичайно, міг розповісти в деталях про те, як поводити себе в «кімнаті тиші» інші космонавти. Будемо сподіватися, що з часом він це зробить.

Польоти Гагаріна і Титова стали предметом досліджень вчених. Природно, вони немало дали й керівникам групи космонавтів. Багато на що відкрилися очі. Виникла потреба ускладнити тренування, особливо спеціальне. Титов попрацював ручне управління космічним кораблем. Його послідовником, можливо, доведеться зайнятися більш серйозним пілотажем, адже радянський космонавт може посадити свій корабель в будь-яке місце земної кулі. Збільшиться час перебування в стані невагомості. Євгеній Анатолійович висловлює думку, що скоро космічні кораблі поведуть цілі екіпажі, які складатимуться з льотчиків, штурманів-радистів, а також вчених, інженерів, лікарів. Куди вони полетять? Можливо, на Місяць, а можливо, на Марс, Венеру... Важливо відмінно підготувати космонавта, зокрема, привчити його в стані невагомості почувати себе, «як вдома», бути несприйнятливим до подібного стану.

— Учбове навантаження у космонавтів велике, — зауважує Євгеній Анатолійович. — Але всі заняття суворо дозуються. Можливо, хто-небудь і хотів би

(Продовження. Поч. див. в газеті за 6 травня.)

посидіти подовше над книгами, підручниками, але не можна. Це відіб'ється на фізичному стані.

Космонавти, в минулому льотчики-випробувачі, продовжують літати на реактивних літаках. Для космонавта бути в формі — поняття різнобічне. Воно включає і пілотаж, і стрибки з різних висот та положень. Між іншим, всі космонавти стали інструкторами парашутно-десантної служби. Кожний прагне частіше літати, мати побільше стрибків з парашутом.

— У нас процвітає дух здорового змагання, — продовжує Євгеній Анатолійович. — Кожний прагне одержати кращу оцінку. Космонавти успішно склали предмети за перший семестр Військово-повітряної інженерної академії імені Жуковського. Якщо ж говорити про оцінку, одержану в результаті серйозного, глибокого вивчення матеріалів XXII з'їзду партії, то вона склала для групи в цілому 4,8. З таким високим балом не складала жодна академічна група.

В групі космонавтів, висловлюючись мовою льотчиків, немає ні ведучих, ні ведених. Всі рівні. Міцна дружба і взаємна допомога стали законом. Тут всі за одного, один — за всіх. Космонавт три — такий же рядовий, як і його товариші. Комуніст, член партбюро, він готовий словом і ділом допомогти кожному.

«Це середнього росту молода людина, писав Г. С. Титов, дивно спокійний, неквапливий, скромний, вміє мислити самостійно, чимось схожий на льотчика Олексія Маресьєва. З ним можна довго бути поряд і не почути жодного слова, якщо це не вимагається в інтересах справи. Багатом з нас, космонавтів, до душі ця добродушна, розумна і вольова людина, здатна швидко приймати рішення, безстрашно і послідовно мислити. З таким можна працювати цілий рік. Якщо він обіцяє, то обов'язково додержити свого слова».

Герман Титов наводить такий епізод. Космонавти розмовляли з видним вченим. Той став ставити космонавту три найскладніші питання: льотчик відповів вченому, що все, про що він його запитує, не тріщить в польоті, а потім перейшов до доказів — вагомих, науково обґрунтованих.

Євгеній Анатолійович повідомляє декілька інших деталей. Космонавт три, незважаючи на молодість, пройшов серйозну життєву школу. Йому знайомі невеликі труднощі. До авіації він був техніком-лісоводом, жив на піяночі. Звідси його любов до зимових видів спорту, зокрема до лиж і ковзанів. Служба в лісі загартувала юнака. Мабуть, вона в якійсь мірі сприяла виробленню таких рис його характеру, як спокійність, витримка, скромність. Він завжди діє не кваплячись, але це не заважає йому з захопленням займатися навчанням і тренуваннями.

Коли я попросив дати характеристику космонавта три, Євгеній Анатолійович, не замислюючись, сказав: — Це людинолюб. Чарівна молода людина. В кожному бачить хороше. Його всі люблять. І він до всіх ставиться з любов'ю, повагою. Космонавт три ніколи і ні від кого не відвернеться. Виключно цільна натура. З особливою серйозністю, великим старанням ставиться до підготовки.

Космонавт три готувався разом з Титовим. «Мій друг — людина дивної холоднокровності, залізної витримки, мужньої рішучості. Немає сумніву, що під час свого польоту він набагато приможить те, що зробили ми з Юрієм Гагаріном в перших рейсах у просторі Всесвіту», — зауважує Г. С. Титов.

До самого старту «Востока-2» космонавт три перебував поряд з Германом, одержував настанови головного конструктора, лікарів. Природно, що після повернення Титова льотчик, залишившись з Юрієм Олексійовичем і Германом Степановичем, з особливою пристрасною розпитував його про польоти. Адже йому йти по стопах перших радянських космонавтів.

Під час розмови тепла посмішка осяє обличчя Євгенія Анатолійовича. Відчувається, любить він своїх «підшефних» хлопців, дуже любить. Дивлячись на них, пригадує свої комсомольські роки, комсомольську юність, яка закінчилась для нього в грізний рік початку Великої Вітчизняної війни.

На грудях одного з керівників групи космонавтів — ряди орденських планок, які свідчать про пройдений фронтний шлях. Тепер він бере участь у штурмі космосу, йде разом з молоддю — людьми не тільки сучасного, але й ще більш чудовішого майбутнього.

(Далі буде).

ФУТБОЛ «ДИНАМО»
вигуває з розиграння

ДРУГИЙ кубковий матч з футболу кіровоградської динаміки провели в Горлівці з місцевим «Шахтарем». Гра закінчилась поразкою наших спортсменів (1:3). Отже, вони вбули з розиграння кубка СРСР.

По-іншому були настроєні олександрійські гравці, які приймали на своєму полі ровеську команду «Колоспінк». Напружена гра закінчилась перемогою олександрійців з рахунком 4:3.

Наступний матч на першість України «Динамо» проведе вдома 11 травня. Вони зустрічаться з дніпропетровського «Дніпропетровськ».

13 травня розпочинається розиграння першості юнацьких колективів футбольних шкіл при командах класу «А» і «Б». Юні динамівці Кіровограда прийматимуть вінницький «Локомотив».

„МОЛОДЬ“ — ДЛЯ МОЛОДІ

У цих книг конкретний адресат: юнацтво. І мета одна — комуністичне виховання підрастаючого покоління. Випускає їх у світ видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь».

Нинішнього року буде видано більше, як 170 назв книг, загальним тиражем понад 3 мільйони примірників. Юний читач знайде тут все: від захоплюючого показу грудної героїки, подвигів, що їх звершує молодь республіки, здійснюючи величну програму розгорнутого будівництва комунізму, до розповідей про різні види спорту, від книг улюблених письменників до перших початкуючих авторів.

Центральне місце в тематичному плані видавництва займає література з досвіду роботи комсомольських організацій по перевихованню в житті історичних рішень XXII з'їзду КПРС. Про все нове, що з'явилось в житті юнаків і дівчат, про їх гарячі трудові будні розповідається у брошури І. Ніколаєнка. «Комунізм — жива творчість мас». Учасі в створенні матеріально-технічної бази комунізму, особистому вкладу кожного юнака і дівчини в будівництво щасливого майбутнього присвячуються книги: «Довіряй» А. Майко, «Юні білі семірички» П. Федорчука, «Новими шляхами» І. Скіби, «Ранок над річкою» П. Васильчука, «Степ не спить» П. Гвоздєцького, «В добрий час» П. Нечая, збірки «Сто на сто», «Друзі села» та ін.

Після XXII з'їзду партії дальшого піднесення набула робота комітету комсомолу по комуністичному вихованню молоді. Прагнучи надати всім ідеологічній роботі комуністичну цілеспрямованість, комсомольські організації застосовують активні, діючі форми і методи пропаганди та агітації, зміцнюють зв'язок їх з життям, з практикою будівництва комунізму. В книгах, випущених видавництвом, «Неспокійні серця» Б. Андрушишина, «Після трудового дня» О. Журавльової, «Сьогодні слухач — завтра пропагандист» М. Волошука, «Полум'яним словом лектора» В. Пазенка, «Метод дискусії в роботі з молоддю» О. Капто, — на конкретних прикладах показується, як ідейно-виховна робота допомагає молоді мобілізувати сили на здійснення партійних рішень, вбачати величезний історичний сенс у своїй повсякденній діяльності, перетворювати високі принципи морального кодексу будівника комунізму в глибокі особисті переконання, прищеплювати нетерпимість до проявів буржуазної ідеології, апатичності, міщинства.

Сучасні українські радянські письменники, прозаїки і поети, видають у «Молоді» багато оригінальних творів, присвячених темам сьогодення, дія, хвилюючій романтиці творчих буднів молоді. Це — «Кітський кручі» Л. Дмитерка, «Блискавка» В. Козаченка, нові оповідання О. Гончара, «Над Сибіром сонце сходить» І. Ле, «Вірій» А. М'ястківського, «Твій побратим» В. Речмедіна, повісті Л. Серпіліна, Д. Ткача, І. Цюпи. 13 молодих авторів виступають з своїми першими творами. Про неспокійну комсомольську юність, працю, дружбу, кохання пишуть П. Артеменко в книзі «Пісні моєї

юності» (посмертне видання), Б. Олійник у збірці поезій «Б'ють у крицю ковалі», Ю. Лисенко в повісті «За синім морем», П. Нісонський в романі «Тобі — любов моя» та ін. Байки на сучасну тематику видають М. Бережний («Іду на ви») та А. Динник («Післуха на розмова»). Юні читачі все більше цікавляться життям зарубіжної молоді, діяльністю молодіжних організацій за межами нашої Батьківщини. Ідучи назустріч цьому запитам, видавництво випускає цього року чимало змістовних книг з розділу «Література про життя молоді країн народної демократії та інших зарубіжних країн». Серед них — «Куба бореться», «Молодь Демократичної Німеччини», «Молодість вільного В'єтнаму», «Юність відродженого континенту» (про національно-визвольну боротьбу в Африці), публіцистичний нарис письменника Ю. Мельничука «Як мене зустріли в Америці українські націоналісти», збірка І. Ляницького «Якщо підняти зав'язу» — статті, листи, документи про тяжке життя молоді в капіталістичних країнах.

Чимало цікавих книг виходить до 40-річчя піонерської організації. В збірці «3 Іменим Леніна» вміщено спогади, уривки з художніх творів, нарис про людину, що зустрічалася з Іллічем і через своє життя пронесла ім'я вождя, свято виконують його заповіти; нарис про історичний шлях піонерської організації — «Сторінки піонерської організації»; збірка «Дружнина юних лєнінців» — про гарячі будні кількох піонерських дружин, званих до Книги пошани ЦК ЛКСМУ. Про піонерські дружини країн народної демократії йде мова в книзі «Діти вільних народів».

Буде що почитати і тим, хто захоплюється пригодами, подорожами, науковою фантастикою. В книзі сучасних німецьких письменників з НДР К. Балль та Л. Вайзе «Атомний вогонь над Тихим океаном», розповідається про роботу вчених-атомників, про боротьбу проти нової війни. В документальній пригодницькій повісті «Таємниця антарктичної кімнати» В. Дмитрієв та В. Ершов описують розшуки величезної діючості — антарктичної кімнати в палацу-музею м. Пушкіна, яку викрали гітлерівці. В романі М. Карплюка «День мій — твій» показано боротьбу радянських десантників, закіннутих весною 1943 року в тил ворога, у нікопольській плаванні.

З науково-популярної літератури заслуговують відзначення книги: «По Україні» Г. Логвина (про історико-культурні пам'ятки українського народу), «Очима друзів» О. Любарського (про українських мандрівників у країні Африки і Азії в XVII — XX століттях).

Змістовні книги виходять у видавництві і на авторів ілюстрацій: «Чорносутанники без масок» П. Дармацького, «Серед таємниць і чудес» М. Рубакіна та ін.

Юні книголюби республіки нинішнього року поповнять свої бібліотеки новими виданнями, які дадуть молоді відповіди на безліч хвилюючих питань.

Б. РОГОЗА.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

БОБРИНЕЦЬКЕ УЧИЛИЩЕ МЕХАНІЗАЦІЇ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА № 2
ПРОВОДИТЬ НАБІР УЧНІВ

по спеціальності тракториста. Термін навчання — 6 місяців.

По закінченню училища випускники направляються на роботу в Казахську РСР.

До училища приймаються юнаки і дівчата від 17,5 років і старше з освітою не нижче 7 класів.

Навчання безкоштовне. Учні забезпечуються обмундируванням, стипендією, харчуванням і гуртожитком.

Для вступу в училище необхідні такі документи:

1. Заява на ім'я директора про прийом в училище.
2. Автобіографія.
3. Свідчення про освіту.
4. Дві фотокартки розміром 3x4 см.
5. Паспорт або довідка, видана виконкомом сільської Ради.
6. Військово-возов'язним — військовий квиток або приписне свідоцтво — для призовників.
7. Довідка про стан здоров'я.

Прийом в училище проводиться до 25 травня ц. р.

ДИРЕКЦІЯ

В КІНОТЕАТРАХ МІСТА

КІНОТЕАТР «МИР». Для дітей. «Лєнін в 1918 році». Початок о 10 год. ранку, о 12, 2 та 4 год. дня. «Помста». Початок о 6, 8 та 10 год. вечора.

КІНОТЕАТР «СІВАШЕЦЬ». Широкоекранний фільм «Дівчата». Початок о 10 год. ранку, 12 та 4 год. дня, 6, 8 та 10 год. вечора. «Планета бур». Початок о 2 год. дня. На лівньому майданчику — «Дівчата». Початок о 8 год. 45 хв. вечора.

КІНОТЕАТР ІМЕНІ ДЗЕРЖИНСЬКОГО. Для дітей «Синьва королева». Початок о 9 год. 30 хв. ранку, «Одного літнього дня». Початок о 10 год. 45 хв., 12 год. 20 хв., 1 год. 55 хв., 3 год. 30 хв. та 5 год. 05 хв. дня, 6 год. 40 хв., 8 год. 15 хв. та 9 год. 50 хв. вечора. На лівньому майданчику — «Гордість». Початок о 8 год. 30 хв. вечора.

КІНОТЕАТР «ХРОНІКА». «Ведмежий цирк», «Домашня аптечка», «Юли у вас вихідні». Демонструється без перерви з 10 години ранку до 8 години вечора. Художній фільм «А якщо це любов?». Початок о 9 год. 15 хв. вечора.

ПИСЬМІТЬ! м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. «Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

ДЗВОНІТЬ! Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24. БК 00172. Зам. 2926.

ЗАХОДЬТЕ! Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора, Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себел! Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.